

1713

2. Beh. af Forsl. t. Finantslov for Finantsaaret 1879—80.

1714

man maa søge at træffe et retfærdigere Maal derved, at man skyder Statteansættelsen for de fra Havet udtørrede Arealer ud i Eiden. Thi der fremkommer dog en himmelraabende Uretfærdighed, naar de, der have vundet Mindst, komme til at statte Mest. Altsaa, vil man ikke bestatte de andre høiere, saa udsætte man Fristen for disse Arealers Besætning, det kan Ingen forhindre, naar Lovgivningsmagten gjør det, og det tror jeg ikke vil være Andet end en simpel Retfærdighedsfordring. Det er paa dette Moment, jeg vil tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed, hvis den ikke allerede i Forveien skulde være henvendt derpaa. Jeg betvivler ikke, at det er Noget, der for ham er en bekjendt Sag, og at det i høj Grad gjør Fordring paa nærmere Undersøgelse. — Siden jeg har Ordet, maa det være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger om Postvæsenet. Det har oftere i den forgangne Vinter viist sig, at der ikke er den fælles røde Traad imellem Post og Telegrafvæsenet, som man kunde ønske. I forhold Laage og Storm kunne jo forhindre et Stik i at afgaa. Naar man nu sidste Vinter gik til vedkommende Postkontor, der havde en Telegraffstation liggende lige ved Siden af, og spurgte: Er der Isgang paa Bestemmelsesstedet? eller: Kan den Storm, der blæser idag, forhindre, at der afgaar Stik? saa fik man til Svar: Det vide vi ikke. Spurgte man saa videre: Hvorfor have I ikke telegraferet? saa fik man til Svar: Postvæsenet har ingen Besøielse til at affende Telegrammer dærom. Saaledes svarede enkelte Postkontorer; andre gave et modsat Svar. Jeg haaber nu, at de, der svarede, at de ingen Besøielse havde, til i Publikums Interesse at udgive 50 Dre, som gaa i Telegrafkassen, altsaa blive i Statskassen, have Uret; men dette Forhold har volbt megen Skade, navnlig i den Vinter, som nylig er gaaet. — Med Hensyn til Landpostvæsenet skal jeg kun berøre et Par Smaapunkter. Dette Landpostvæsen er jo en ganske fortrinlig Indretning, idet de enkelte Sogne nu have deres Postbud til og fra vedkommende Kjøbstad. Men man har oplevet det Særlyndt, at, naar en Kjøbstad er Udgangspunkt for 4 Sogne, hvoraf det ene har 1 Mils Afstand til Kjøbstaden, det andet 2 Mils, det tredie 3 Mils, det fjerde 4 Mils Afstand, og Postbudet for det Sogn, som har 4 Miles Afstand til Kjøbstaden, kommer en halv Dag senere gennem de mellemliggende Sogne end de andre Postbud og skal gaa forbi

alle disse Sognes Postkasser, kan han ikke aabne dem og udtage dem Post, som i Løbet af den sidste halve Dag er lagt derned. Det forekommer mig, at det vil være let at ordne dette Forhold; men spørger man vedkommende Postmester, saa siger han stadig: Det have vi Intet at gjøre med, det gjøre vi ikke. Jeg vil kun henlede den ærede Ministers Opmærksomhed herpaa, thi han vil let kunne bringe Sagen i Orden. — Jeg skal ogsaa bemærke, at, medens mange Egne ved Landposten ere komne i en gunstigere Stilling end tidligere, er der ogsaa Egne, som ere blevne ugunstigere stillede. Navnlig er der tæt befolkede Egne, som tidligere havde deres Post daglig, men nu kun faa den 6 Gange om Ugen. Disse tæt befolkede Distrikter — det er især Søndstrikter — have den Ulempe ikke at faa Post om Søndagen, saaledes som de tidligere fik det. Naar man nu veed, at den søfarende Befolkning hænger i Telegrafstasjonen og for at benytte denne maa have sin daglige Postforbindelse med Telegraffstationen, vil man forstaa, at det har været nødvendigt i disse Egne at etablere en speciel Søndagspost. De ere altsaa ikke blevne begunstigede ved den nye Indretning, men have tværtimod lidt et Tab derved. Ogsaa paa dette Punkt skal jeg henlede den ærede Ministers Opmærksomhed.

Naberg: Naar det ærede Medlem, der nu satte sig, meget bestemt udtalte, at de, der særlig vandt ved Udtørringen, ere Naboerne, saa skal jeg ikke negte, at det maa ske enkelte Steder kan være Tilfældet, men jeg kjender ikke saa saa Udtørringer, og efter det Kjendskab, jeg har til disse, er det netop Naboerne, der navnlig tabe derved, thi deres Eiendomme blive enten udsatte for stærk Udtørring ved, at Vandpeilet i vedkommende Sø eller Fjord eller havd, det nu kan være, betydelig sænkes eller, hvor der er tilstødende Vandløb omkring ved Landgrænsen, udsatte for Overflymmelser, som de ikke vare forulempede af i Forveien. Efter mit Kjendskab til disse Forhold ere derfor Naboerne de, der paa denne Maade i Reglen lide Tab ved Udtørringen, for ikke at tale om, at den Net, de hidtil have havt til at drive Fiskeri i saadanne Fjorde og Søer, gaar fuldstændig tabt for dem, foruden at deres Eiendomme, som efterhaanden kunde udvides, derved for bestandig blive begrænsede. Det er derfor efter mit Syn ikke rigtigt at bestatte Naboerne, som muligvis i mange Tilfælde ikke høste